2011-4-RE

CAUSA 2011-4-RE

Número de registre 26-2011. Recurs d'empara

SENTÈNCIA DEL 4 DE JULIOL DEL 2011

_____

BOPA núm. 44, del 13 de juliol del 2011

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 20 de gener del 2011, per la representació processal del Sr. Antoni Clascà Calvó, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 18 de novembre del 2010 i contra l'aute del 20 de desembre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en relació amb els drets a la defensa i a un procés degut, així com als principis de legalitat i de presumpció d'innocència i, atès que demana al Tribunal Constitucional que dicti una sentència que atorgui l'empara constitucional, que declari la nul·litat de les resolucions objecte de recurs, que acordi la pràctica de la prova sol·licitada, consistent en l'obtenció de la còpia íntegra del sumari a Espanya i que es retrotreguin les actuacions al moment processal en què es va produir la vulneració, "que no es altre que a partir de la petició que mitjançant l'escrit del 28 de novembre del 2006, s'efectuà en aplicació de les disposicions de l'article 121 del Codi de procediment penal";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 24 de febrer del 2011;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 10 de maig del 2011 que va admetre a tràmit la causa, sense efectes suspensius;

Vistes les al·legacions presentades, el 25 de maig del 2011, per la representació processal del recurrent;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

El 7 de maig del 2010, el Tribunal de Corts va dictar una sentència en què decidia:

"que hem de desestimar i desestimem la qüestió prèvia relativa a la vulneració del Dret a un procés degut i a la defensa, i estimem que no hi ha lloc de suspendre el judici.

Que hem de desestimar i desestimem la qüestió prèvia relativa a la vulneració del principi de legalitat i no hi ha lloc de pronunciar la nul·litat de l'Aute de processament ni del sumari.

Que hem d'estimar i estimem la qüestió prèvia de cosa jutjada, i hem d'absoldre i absolem José Luís RODRÍGUEZ-QUIROGA del delicte major de blanqueig de diners pel que venia imputat i pel

qual ja ha estat jutjat a Espanya.

Que hem d'absoldre i absolem al processat Antoni CERQUEDA GISPERT del delicte major de blanqueig de diners pel qual venia acusat.

Que hem de condemnar i condemnen com a responsable penalment en el concepte d'autor del delicte major de blanqueig de diners, bens o valors de l'article 409 del Codi Penal de 2005 Antoni CLASCÀ CALVÓ a la pena de TRES (3) ANYS DE PRESÓ, dels quals UN (1) ANY FERM i la RESTA CONDICIONAL, MULTA en la quantia de TRES-CENTS MIL (300.000) EUROS, així com al pagament de les despeses processals causades, i acordem el comís dels diners intervinguts en el comptes bancaris següents (...)."

Segon

Tant el Ministeri Fiscal com la representació processal i defensa del Sr. Antoni Clascà Calvó van presentar sengles recursos d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 18 de novembre del 2010, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va acordar desestimar aquests dos recursos i va confirmar íntegrament la sentència de la primera instància.

Tercer

La representació processal del Sr. Antoni Clascà Calvó va formular un incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que es vulneraven els seus drets a la defensa i a un procés degut, perquè, d'una banda, no s'havia practicat la prova demanada el 28 de novembre del 2006, d'acord amb les disposicions de l'article 121 del Codi de procediment penal (petició de la còpia íntegra del sumari al jutjat espanyol) i, d'altra banda, perquè no es van analitzar les proves aportades, a diferència de la resta de processats, ometent l'aplicació del principi a benefici pro reo i el dret a la presumpció d'innocència. Igualment, va considerar que s'havia vulnerat el principi de legalitat, ja que s'havia imposat una sanció superior a la que estava prevista al Codi penal, sense que s'hagi aplicat l'article 413 relatiu a les reduccions punitives de política criminal i establint una multa sobre una suma que de cap de les maneres ha quedat acreditada que correspongués al benefici del recurrent.

Quart

El 20 de desembre del 2010, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual desestimava l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Aquesta Sala va considerar que, pel que fa al primer greuge, les jurisdiccions andorranes han jutjat un assumpte penal amb fets produïts al Principat i han motivat les seves resolucions en relació amb els fets provats constatats en el sumari. Per tant, el Tribunal de Corts va desestimar aquesta demanda de manera oportuna, ja que la defensa tampoc va demostrar que la impossibilitat de la realització d'aquesta prova incidís en el resultat de la resolució del procés.

Pel que fa a l'absència d'anàlisi de les proves aportades pel recurrent, considera que la situació dels altres imputats era diferent de la del recurrent i justifica els distints tractaments.

Pel que fa a la vulneració del principi de legalitat, estima que ha fet una aplicació molt moderada de la sanció penal, ja que ha tingut en compte l'antiguitat dels fets. Quant a la multa cal considerar que l'article 409 del Codi penal del 2005 fixa com a límit el triple, no del benefici obtingut pel condemnat, sinó del valor del tràfic il·legal. Així mateix, justifica que l'article 413 del Codi penal no és d'aplicació, perquè el recurrent va denunciar els fets a la Fiscalia una vegada arrestat un altre imputat, sabent que la seva implicació seria immediata.

Cinquè

El 20 de gener del 2011, la representació processal del Sr. Antoni Clascà Calvó, va presentar un recurs d'empara contra la sentència del 18 de novembre del 2010 i contra l'aute del 20 de desembre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en relació amb els drets a la defensa i a un procés degut, així com als principis de legalitat i de presumpció d'innocència.

En primer lloc, aquesta part al·lega que s'han vulnerat els seus drets a la defensa i a un procés degut, perquè no s'havia practicat una prova essencial demanada el 28 de novembre del 2006, que consistia en l'obtenció d'una còpia íntegra de tot el sumari espanyol procedent del Jutjat Central d'Instrucció núm. 5 i que va motivar la sentència que condemnava el Sr. Victor Ramon Suárez González per un delicte de blanqueig de diners producte del narcotràfic. Aquesta persona va ser presentada al recurrent mitjançant el Sr. José Luís Rodríguez-Quiroga per tal de fer negocis a Andorra.

Segons el parer d'aquesta part, la prova de l'origen dels diners deriva d'aquell sumari i hagués permès a aquesta part defensar-se amb les plenes garanties. Aquesta part discrepa dels motius avançats pel tribunals ordinaris per justificar el refús d'aquesta petició: d'una banda, es diu que hi havia el risc de dilatar el procediment i, d'altra banda, que no es va demostrar que aquesta prova incidís en el resultat final de la resolució. Sobre la dilació, manifesta que només cal observar la data de la petició i la data final de la resolució per constatar que hi havia temps de sobres per realitzar aquesta prova. Sobre la manca d'incidència, manifesta que va exposar les raons transcendentals per les quals es feia aquesta petició; concretament, si aquella sentència havia absolt l'altre imputat, motiu pel qual també havia estat absolt a Andorra, calia conèixer els seus fonaments; així mateix, els dos escrits acusatoris bàsics s'iniciaven invocant aquesta sentència; igualment, considera que aquesta incidència no es pot demostrar sense tenir la còpia completa del sumari, el contingut del qual permetria potser anar més enllà.

De fet, consta que el batlle instructor va reclamar l'assistència judicial per via urgent de l'Estat espanyol per tal de deduir testimoni de les actuacions practicades seguides contra el Sr. Victor Ramon Suárez i d'altres en tot allò que pogués afectar el Principat. Segons el parer d'aquesta part, la jurisdicció andorrana ha abandonat en mans de la jurisdicció espanyola, les seves funcions pel que fa al cas concret de l'obtenció de les proves. La totalitat del sumari hagués estat clau, ja que es pot deduir que si les actuacions efectuades pel Sr. José Luís Rodríguez-Quiroga a Espanya, per les quals va ser absolt, no diferien en absolut de les efectuades pels Srs. Cerqueda i Clascà a Andorra, el recurrent també hagués estat absolt.

En segon lloc, al·lega igualment que s'han vulnerat els drets a la defensa i a un procés degut, perquè no es van analitzar les proves aportades, a diferència de la resta de processats, ometent l'aplicació del principi a benefici pro reo i el dret a la presumpció d'innocència.

La part recurrent manifesta que la jurisdicció espanyola, com ja s'ha esmentat va absoldre el Sr. José Luís Rodríguez-Quiroga, ja que ignorava la procedència dels diners d'origen il·lícit i en canvi, la jurisdicció andorrana, pels mateixos fets, va absoldre el Sr. Antoni Cerqueda Gispert i va condemnar el recurrent, per presumir-li una actitud dolosa, i no culposa, és a dir irresponsable. Per tant, la presumpció d'innocència no ha estat aplicada als processats d'igual forma.

Finalment, considera que es va vulnerar el principi de legalitat, ja que s'havia imposat una sanció superior a la que estava prevista al Codi penal, sense que s'hagi aplicat l'article 413 relatiu a les reduccions punitives de política criminal i establint una multa sobre una suma que de cap de les maneres ha quedat acreditada que correspongués al benefici del recurrent. La part recurrent, discrepa absolutament de la interpretació efectuada pels tribunals ordinaris en relació amb la pena i multa imposades, considera que s'han imposat amb una extrema crueltat i severitat particular sense tenir en compte les seves circumstàncies familiars i personals. El motiu pel qual no s'ha volgut aplicar l'article 413 esmentat que estableix que el tribunal pot deixar d'imposar penes privatives de llibertat a aquell que espontàniament posi en coneixement, abans l'obertura d'una investigació o una instrucció d'ofici, fets constitutius de delicte, és objectiu i arbitrari. No hi ha cap prova, ni indici

que permeti pensar que el recurrent va actuar per simple anticipació, sinó que ho va fer quan va tenir coneixement de l'obertura a Espanya d'una instrucció i en aquest cas, s'ha invertit clarament el principi in dubio pro reo.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que dicti una sentència que atorgui l'empara constitucional, que declari la nul·litat de les resolucions objecte de recurs, que acordi la pràctica de la prova sol·licitada, consistent en l'obtenció de la còpia íntegra del sumari a Espanya i que es retrotreguin les actuacions al moment processal en què es va produir la vulneració, "que no es altre que a partir de la petició que mitjançant l'escrit del 28 de novembre del 2006, s'efectuà en aplicació de les disposicions de l'article 121 del Codi de procediment penal."

Sisè

El 24 de febrer del 2011, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2011-4-RE per manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Segons el seu parer, de les actuacions es desprèn que la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, en les dues resolucions impugnades, s'ha pronunciat sobre tots els extrems i pretensions de les parts després d'efectuar una acurada valoració de les proves practicades, exposant els motius pels quals no es va admetre la pràctica de la prova demanada pel recurrent, i donant resposta jurídica completa i suficient.

El Ministeri Fiscal exposa, de conformitat amb la doctrina jurisprudencial del Tribunal Constitucional, la naturalesa del recurs d'empara i recorda que a aquest òrgan li està vedat entrar a valorar les interpretacions de l'ordenament jurídic i les valoracions de la prova efectuades pels tribunals ordinaris en l'exercici de les seves competències exclusives.

I, és en mèrits del resultat d'aquestes proves que es pot arribar a condemnar o a absoldre a diferents parts en un mateix procés, sense que aquest fet suposi la vulneració del principi d'igualtat, ni del principi de presumpció d'innocència, ni del principi de legalitat invocats pel recurrent. En aquest sentit cita la sentència del Tribunal Constitucional del 7 de setembre del 2010, recaiguda en la causa 2010-6-RE, que el principi d'igualtat és un principi bàsic inspirador de l'ordenament, però no constitueix un dret subjectiu de caràcter autònom que pugui fonamentar un recurs d'empara. Així mateix, la presumpció d'innocència cedeix davant les proves degudament presentades en el decurs del procés i apreciades per la jurisdicció penal de manera raonada, no arbitrària i conforme a les regles de la lògica.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2011-4-RE.

Setè

El 10 de maig del 2011, el Tribunal Constitucional va dictar un aute d'admissió a tràmit, sense efectes suspensius, de la causa 2011-4-RE i va obrir un termini de 10 dies hàbils per tal que la part formulés les seves al·legacions.

Vuitè

El 25 de maig del 2011, la representació processal del recurrent va presentar un escrit d'al·legacions en què donava per reproduïdes totes les seves al·legacions i pretensions anteriors.

Novè

El 9 de juny del 2011, la representació processal del Sr. Antoni Clascà Calvó i, el 16 de juny del mateix any, el Ministeri Fiscal van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen els arguments i les al·legacions continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

El recurs d'empara s'exercita per la vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en relació amb els drets a la defensa i a un procés degut, així com als principis de legalitat i de presumpció d'innocència.

En particular en aquest recurs d'empara es denuncia:

1) la vulneració del dret a la defensa i al procés degut, perquè no es va practicar la prova sol·licitada el 28 de novembre del 2006, consistent en l'obtenció d'una "còpia íntegra de tot el sumari" espanyol, procedent del Jutjat Central d'Instrucció núm. 5, en la causa 5000/2000 rotlle de Sala núm. 20/2000 que va donar origen a la sentència 33/2002 de l'Audiència Nacional d'Espanya del 27 de novembre del 2002;

2) la vulneració del dret a la defensa, perquè no es van analitzar les proves aportades i es va ometre d'aplicar el principi pro reo i el dret a la presumpció d'innocència i;

3) la vulneració del principi de legalitat pel fet d'extralimitar-se en el moment d'imposar una sanció de privació de llibertat en lloc d'acceptar les reduccions punitives aplicables que durien a una sanció de multa pecuniària.

Segon

Convé senyalar d'entrada que no totes les vulneracions denunciades necessiten ser examinades a fons en un recurs d'empara constitucional. En les circumstàncies d'aquest cas, la denunciada falta d'anàlisi per la jurisdicció penal de les proves aportades manca de substantivitat per ser examinada per aquest Tribunal Constitucional. Només cal llegir els considerants III i IV de la sentència de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia del 18 de novembre del 2010 i sobretot -en el quart considerant, els apartats 2), 3), 4), 5) i 6)- la sentència del Tribunal de Corts del 7 de maig del 2010 per tal de comprovar que les sentències recaigudes en aquest cas es fonamenten en raonaments jurídics adequats i que aquesta darrera sentència va valorar de manera detinguda la prova presentada d'una manera que no es pot qualificar d'il·lògica o d'absurda. Per tant, aquest Tribunal Constitucional considera que el motiu esmentat, en sí mateix, ha de ser desestimat, sense més, i no serà objecte d'enjudiciament constitucional, ni de pronunciament de fons en aquesta sentència.

El mateix cal dir, per raons similars, en relació amb la vulneració al·legada del principi de legalitat o del principi in dubio pro reo, infraccions que, en cas d'existir, han de ser jutjades, com ja ho ha estat, pels òrgans de la jurisdicció penal competent però no per aquest Tribunal Constitucional, la funció del qual no és la de resoldre en tercera instància, ni la d'actuar com un tribunal de cassació penal. La vulneració dels principis esmentats no permet per si mateixa un recurs d'empara.

Tercer

En canvi, si que requereixen un pronunciament de fons altres vulneracions, com aquella que fa

referència a la denegació de la pràctica d'una prova sol·licitada per a la defensa en la mesura que pugui afectar a drets constitucionals protegits mitjançant el recurs d' empara. Efectivament, l'article 10 de la Constitució, després de consagrar el dret a un procés degut (apartat 1), disposa en l'apartat 2 que es garanteix a tothom el dret a la defensa i a la presumpció d'innocència.

El dret a la presumpció d'innocència en el procés penal significa, en primer terme, que els acusats no han de provar la seva innocència, sinó els acusadors la culpabilitat del reu. Dit altrament: l'acusat no té la càrrega de provar la seva innocència sinó que, al contrari, aquesta càrrega recau sobre els acusadors, els quals han de presentar les proves suficients per acreditar la responsabilitat penal de l'acusat. Per manca d'aquestes proves, no s'haurà desvirtuat la presumpció constitucional d'innocència i l'acusat haurà de ser absolt. És clar que amb aquesta finalitat i, en virtut del dret a la defensa, també consagrat per la Constitució, els acusats tenen el dret constitucional de proposar ells mateixos les proves de descàrrega que estimin oportunes. Aquestes proves han de ser admeses quan, segons el parer del tribunal competent, resultin útils, decisives o rellevants, per desvirtuar les acusacions. Però la rellevància o el caràcter decisiu de les proves de descàrrec ha de ser destacat per la part a qui la prova beneficia.

També és indiscutible que la competència per decidir l'admissió i la pràctica de les proves correspon, en primer lloc, a la jurisdicció penal ordinària competent; però no ho és menys aquest Tribunal, quan la seva denegació revesteixi rellevància constitucional, aleshores el Tribunal Constitucional pot i ha de conèixer de la pertinència o impertinència de les proves. Per jutjar la rellevància constitucional d'aquesta denegació, en un cas com el que ens ocupa, s'han d'examinar al menys dues qüestions bàsiques: la primera, si el tribunal jutjador va expressar, en el moment de decidir la denegació, raons prima facie pertinents i fonamentades per recolzar la seva decisió de denegar la prova, o si aquestes resulten sense cap mena de dubte insuficients, il·lògiques, arbitràries o absurdes; la segona qüestió que cal examinar –molt vinculada a l'anterior- es dirigeix a ponderar si la prova denegada es revelava necessària o útil per desvirtuar les acusacions i d'aquesta manera obtenir l'absolució o al menys la reducció de la pena procedent.

Quart

Pel que fa a la primera qüestió, la part recurrent en empara al·lega repetidament que la justificació donada pel jutge penal per denegar la pràctica de la prova sol·licitada va ser que hi havia el risc de dilatar el procediment. Si aquesta raó hagués estat la que realment va ser esgrimida pel Tribunal i resultés l'única concurrent no li caldria el recolzament d'aquest Tribunal Constitucional. Efectivament, els valors constitucionals en joc –procés degut, dret a la defensa, presumpció d'innocència- han de prevaler, sense cap dubte, per la seva transcendència i dignitat sobre l'interès de no dilació del procediment. Però una vegada examinades amb deteniment les actuacions, s'arriba a la conclusió que la dilació del procediment no es va esgrimir, de cap manera, com la justificació principal, ni tan sols rellevant, en la denegació de la pràctica de la prova.

El Tribunal Constitucional ha prestat atenció a l'explicació donada per la batlle instructora per denegar aquesta prova en l'aute de conclusió del sumari del 12 de gener del 2007. La batlle assenyala que els fets que s'imputen als processats en aquest sumari, són la realització de moviments bancaris de fons d'origen presumptament il·lícit, en entitats del Principat d'Andorra, els quals han quedat perfectament documentats en els autes, a través les diligències d'instrucció practicades en el Principat. Les sentències espanyoles, que ja consten en els autes, contenen tota la informació complementària necessària per a aquesta instrucció, per exemple qui estava a l'origen dels fons, introduïts pel Sr. Víctor Ramón Suárez en el Principat. A més, les sentències espanyoles resumeixen els fets de manera precisa, cosa que constitueix l'objecte del procediment i que permet saber amb certesa, que en el sumari espanyol esmentat no hi ha cap element necessari per a aquesta instrucció, a part de la informació que ja contenen les sentències en qüestió i que consta en els autes. A més, s'ha de tenir en compte, que tant el Sr. Víctor Ramón Suárez, com el Sr. José Luis Rodríguez-Quiroga, van declarar en el marc del sumari esmentat mitjançant comissió rogatòria internacional, com consta en els folis 2057 i següents, que aquest darrer també va prestar declaració posteriorment i de manera personal a la Batllia i que en les declaracions esmentades van poder manifestar quines eren les relacions que mantenien amb els Srs. Antoni Clascà i Antoni Cerqueda. Tot i que és cert que el Sr. Rodríguez-Quiroga va ser absolt per la jurisdicció penal espanyola, també és cert que en el sumari de referència esmentat no es disposava de la informació que obra en el marc d'aquest sumari. Per tot això, la batlle va considerar la prova **innecessària** i que calia denegar-la.

Així doncs, lluny de basar la denegació de la prova en la dilació de les actuacions, la denegació en fase sumarial es fonamenta en considerar-la innecessària (foli 3961).

Més endavant, al començament de la celebració del judici oral, la defensa del recurrent va plantejar una qüestió prèvia sol·licitant la suspensió del judici fins que s'adjuntés a les actuacions el sumari complet espanyol esmentat que va donar origen a la sentència de l'Audiència Nacional Espanyola del 27 de novembre del 2002. Per això, calia cursar la comissió rogatòria corresponent. Però en el moment de resoldre la qüestió prèvia, el Tribunal de Corts, en la seva sentència del 7 de maig del 2010, va recordar que s'havia partit de fets provats de la sentència esmentada de l'Audiència Nacional Espanyola, confirmada pel Tribunal Suprem espanyol en la sentència del 22 d'octubre del 2004, però que es van completar amb les investigacions sumarials realitzades a Andorra. En aquestes actuacions no només consta el resultat d'altres comissions rogatòries efectuades, sinó també les declaracions d'altres persones i els documents relatius als fets ocorreguts a Andorra. Per tot això, el Tribunal de Corts va estimar que la petició del sumari complet **no era útil**. I tan sols en aquest moment afegeix –no com a argument principal- que a més hi ha risc de dilatar el procediment, ja que, en efecte, allò que se sol·licitava era la suspensió del judici.

De tot el que acabem de dir, es dedueix que la referència a la dilació del procediment, tan repetida en els escrits del recurrent i sobre la qual s'insisteix tant, no apareix com la raó de fons de la denegació de la prova, que versava no ja sobre la sentència, ja coneguda i amb constància en els autes, sinó sobre el sumari complet que va donar lloc a la sentència, prova que es considera innecessària i no útil per a la jurisdicció penal competent.

Cinquè

Pel que fa a la incidència que aquesta prova hagués pogut tenir en el resultat final de la resolució, tampoc s'aprecia que fos d'alguna manera determinant. S'ha de tenir en compte que les actuacions sumarials, proposades de manera genèrica com a prova, van acabar en la sentència espanyola núm. 33/2002 del 27 de novembre del 2002 de la Secció Quarta de la Sala Penal de l'Audiència Nacional**, que ja figura en les actuacions del Principat en els folis 3413 a 3481**. També, figura en aquests autes la sentència, confirmatòria de l'anterior, dictada pel Tribunal Suprem espanyol (núm. 1106/2004 de la Sala Penal) en els **folis 3677 a 3712** d'aquestes actuacions.

Per tant, per poder considerar-se útil i rellevant la prova proposada i denegada, és a dir, la d'aportar als autes andorrans no tan sols les sentències dictades, que ja estaven aportades, sinó **el sumari complet**, tindria que identificar-se una raó clara d'utilitat que recolzés una sol·licitud tan àmplia i genèrica. Doncs bé, en els escrits de la part proposant de la prova només s'al·lega de manera hipotètica aquesta utilitat. És més, es raona que, pel fet de no conèixer el contingut dels autes tampoc es pot indicar per endavant quins elements podrien ser útils per aquesta part. Però justament, aquesta indefinició elimina el fonament –sempre hipotètic- de la prova proposada i denegada. Cal subratllar que el contingut complet del sumari va ser valorat en la seva integritat pel Tribunal espanyol, que va conèixer, a més, del judici oral corresponent per, al final, depurar els fets que es consideraven provats en la sentència esmentada, com també en la de confirmació pel Tribunal Suprem.

La part proposant de la prova denegada tenia la càrrega d'assenyalar la seva utilitat i la seva necessitat, no en hipòtesi, sinó amb l'aportació de dades, senyalament de motius particulars o amb el recolzament en altres proves. Però les proves practicades en el Principat no van precisar més complements, ni van mostrar, segons el parer del Tribunal de Corts i de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, rellevància suficient per a l'enjudiciament del cas. Criteri que, es considera raonable i justifica la seva desestimació.

Sisè

Una vegada assolida la conclusió que, des del punt de vista de la Constitució, no es pot objectar la denegació de l'aportació del sumari complet reiterat i vistes en el seu conjunt les proves valorades en detall per la jurisdicció penal competent, no s'aprecia de cap manera la infracció del principi de la presumpció d'innocència ni en el seu conjunt la vulneració del dret a un procés degut, motius pels quals cal desestimar l'empara sol·licitada. Aquesta desestimació, en virtut de les disposicions de l'article 92 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, comporta la condemna en costes del recurrent.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar en totes les seves parts l'empara sol·licitada per la representació processal del Sr. Antoni Clascà Calvó contra la sentència del 18 de novembre del 2010 i contra l'aute del 20 de desembre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. Antoni Clascà Calvó, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 4 de juliol del 2011.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

Magistrat

Magistrat